

Starý Nový Svět

Ač to bylo 23. března a do léta daleko, počasí se vydařilo a naše skupinka se setkala na tramvajové zastávce Pohořelec, která, ač jsme doufali, nenese jméno podle naší paní profesorky. Hned u tramvajové zastávky, kde se Štěpán a Daniel krmili dorty, které jim Maruška a Boženka donesly, jsme si všimli funkcionalistické stavby Gymnázia J.Keplera a pomníku slavného astronoma, astrologa a alchymisty Tychona Brahe, který v těchto místech také zemřel.

První zastávkou byl nevýrazný domek s o to více zajímavou historií. Jedná se o číslo popisné 16 a je to dům U Tří lilí, o němž se zmiňuje Jan Neruda ve svých Povědkách malostranských.

„Notak ! Jděte se někdo vyfotit u té barokní brány Strahovského kláštera!“ Vyzývala paní profesorka členy skupinky. Nakonec se pár jedinců uvolilo a nechali se u brány vyfotit a nám nic nebránilo v tom, abychom vstoupili na náměstí již zmiňovaného kláštera. Kostelík sv. Rocha, jenž je ochráncem před morem, knihovna s 900 000 ks svazků, mezi nimiž se nachází také evangeliář z 9.-10. století a nebo také medailonek Josefa II. To vše jsou zajímavosti, na které nás láká toto místo.

Jen pár kroků stačilo na to, abychom se ocitli na překrásném a opravdu romantickém místěčku, odkud je překrásný výhled na Prahu. Zde nastal první okamžik, kdy se učila paní profesorka Býmová fotit. Opravdu nezapomenutelný zážitek ☺. Jak dobří učitelé jsme, můžete posoudit sami.

Černínský palác v barokním stylu, kde má sídlo ministerstvo zahraničních věcí, a který kupodivu vlastnili Černínové, byl dalším v pořadí. Také jsme zde mohli spatřit pamětní desku Hany Benešové, manželky prezidenta a v její blízkosti známou barokní hospodu U Černého vola, kam jsme bohužel nezavítali.

Naše kroky vedly k Loretě, kde jsme měli to štěstí slyšet překrásnou zvonkohru, píseň Tisíckrátě pozdravujeme tebe. V Loretě se nachází nejen vzácná klenotnice, ale také se k ní váže zajímavá pověst, kterou nám se zapálením paní profesorka vyprávěla. Jsou vlastně dvě, ale velmi se neliší. „Starosta měl dceru, která se zaslíbila Bohu, měla si však vzít španělského krále. Holka nešťastná nechtěla a nechtěla, a tak se Bůh slitoval a nechal jí narůst vousy, aby vypadala jako muž. Tudíž žádná svatba nebyla.“

Kolem domu u kapucínů jsme prošli k domu strachu, jak se mu také říkalo, protože zde byli v době totality mučení lidé, kteří byli proti režimu a jejich křik se nesl celou ulicí.

Dalšími zajímavostmi Nového Světa byl dům, který dnes obývá Jan Švankmajer, náš režisér, animátor a výtvarník.

„Kdo ví, jak se jmenuje tato ulice?“ „Ani prváci?“ „Ani se vám nedivím, je totiž jedinou v Praze, která nemá jméno,“ jen tak letmo prohodila profesorka Býmová, když jsme se proplétali malými a malebnými uličkami.

Kolem domu s číslem 7/68, který je spojen se jménem Amadea Mozarta nebo domu 65/6, který je zase spjatý se jmény Jiří Mucha, Dobrovský, Nepomucký jsme se dostali až na prostranství před Pražským hradem. Zde si můžete všimnout mariánského sloupu, Schwarzenberského paláce, jak jinak než v renesančním stylu a také osmiramenného zeleného a unikátního kandelábru.

Co je kandelábr? Hledejte na fotkách. A nebo se připojte k naší skupince, až zase příště vyrazíme objevovat krásy Prahy.

E.Zimmerhanzelová